

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον—ΑΡΙΘ. 8

Σάββατον 23 Φεβρουαρίου

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν
Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΛΑΤΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὅδος Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΙΚΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ δραχ. 10.—Ἑξάμ. δρ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8.—

Γίνονται δεκταὶ καὶ μηνιαῖαι συνδρομαὶ
ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΚΟΡΗΣ

Εξομολογήσεις της Μινιδόν

Πάτερ μου! Δός μου την ευχή σου... ια-τι άμωτη-σα.

Άμωτη-σα από ά-προσέξια, που, κατά βάθος δεν εινε παρά πολύ μεγα-λο άμω-τημα, άφ-οσ δέν ύ-πάγει ή κακή πρόθεσις. μλ αισθάνομαι ως τόσο ή συνείδησι μου ταραμμένη, κ' ήρθα για να σου ζητήσω τη συμβουλή κ' ή συ-γνώμη σου.

Μή με παύρεις, πάτερ μου, για κανένα άσημαντο πρόσωπο. Ξέρω πως εμαι ώραία πολύ, και πως έχω μεγάλην καλαισθησίαν. Δένε πως βάζω πολύ κοκκινάδι στα μάτια και πολύ μαυρόδι στα χείλη... τι λέω; τρελ-λάθηκα; Τό αντίθετο θέλω να πώ. Βλέπεις, πάτερ μου, πόσο εμαι άφρημένη κ' άπρό-σεκτη;...

Άχ! Άν δέν ήμουν άπρόσεκτη παρά μόνο στα λόγια!

Μά εμαι, άλλοίμοιο, και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, και άκριβως έξ αίτιος αυτού ήχομαι σε όνα τάρα.

Έκείνο που εινε τρομερό σε μένα, Πάτερ μου, εινε ότι δέν εμφορξό να υπάξω τον άσπυ μου να προσήλωση την άκριβή μου σκέψι στο σκοπό που προσήλωση ή στη θέ-λησι που πρέπει, άκόμα κ' όταν ο σκοπός αυτός ή αυτή ή θέλησις εινε ή πιο εύχαρι-στη του κόσμου.

Ύπαρχουν στιγμές κατά την διάρκειαν της ήμέρας—ή, για να πώ σωστότερα, της νυ-κτός—καμμία φορά έπισης και της ήμερας, που έχω συναισθησι ότι δέν άπαντώ όπως πρέπει εις κοκκινέντα, τα όποια δέν έπρεπε να δαχθώ με τον τρόπον έκείνου που θα μπο-ρούσε να ρανή ής άδιαφορία. Δέν τό θέλω. Όταν έχομαι ή ψυχολογική στιγμή, αντί ν' άπαντήσω όπως-πρέπει, ή σκέψις μου πε-τινάται σε άλλα πράγματα, χωρίς ν' άσχολου-μαι πλέον για τό θέμα της στιγμής. Θάλας κάπως ότι τό κάνω έπίτηδες. Κάποτε με πιάνει ένα γέλιο δυνατό, ένα γέλιο νευρικό, ένα γέλιο ζωόδες, που δέν έχει τη θεσι του έκαινης τη στιγμής, και που κάνει τους άν-θρώπους κ' άπορούσι πολύ...

Όταν δέν γελώ, φλυαρώ του κάκου μου λέν «πάψ, λοιπόν!», έγώ κελαιδθ για τό τίποτα, για τον πόλεμο και για κάθε άλλο πράγμα παρά για έκείνο εις τό όποιοι όφεί-λω να προσήλωσω τό πνεύμα μου. Και οι άνθρωποι πειάζονται, και δέν εινε καθόλου αυτό όρατο έκ μέρους μου. Ύπεστην τόσας έπιπλήξεις, Πάτερ μου, ώστε άπεφάσινα τέ-λος να σιωπήσω, άλλα δέν τό καθόρθωσα, γιατί βρήκα κάτι άλλο να κάνω, κάτι τι πολ-ύ κακό έπίσης. Άκούστε: Μία μέρα, άκρι-βώς στην ψυχολογική στιγμή, άπλάσσα τό χέρι ο' ένα τραπέζι και έκει κοντά κοι πήρα ένα ξανθό τραπέζο που άναψα με ήδονή μ' έναν άναπτήρα.

Ά! Πάτερ μου! Τι έκανα, τι έκανα! Ό-μολογώ ότι έφταξα.

Μά εξακολούθησα τό σφάλμα μου και ειχα πάντα πρόχειρα στης φως έκείνες, ξανθά ά-ρωματώδη σιγαρέτα, μ' ένα μικρό κανυλάκι πιό «κόμοδο» από έναν άναπτήρα. Μία μέρα όμως βρήκα τό μαστορή μου, κάποιον που άπάντησε στο έναρέττο μου παύροντας κ' αυτός ο ίδιος ένα σιγαρέτο και στη στιγμή της μεγαλειότερας διαπόσεως μου ζήτησε ψυ-χρά να του δώσω ν' άνάψω. Άλλά άφρη-μένη, καθώς εμαι, έπλησίασα πολύ τό χέρι μου στο στόμα του κ' έκείνος βρήκε την ευ-καιρία να τό φιλήσει. Βλέπεις, Πάτερ μου, έφταξα πολύ κ' έρχομαι να σου πώ τό σφάλ-μα μου.

Άκούστε, κόρη μου, τάς συμβουλάς μου και ύπαγε εν ειρήνι.

Η στήλη μου

Όρίστε, κυριοί! Ήσαν τα άγρια να διώ-ξουν τα ήμερα! Οι αλιόιοι και άδιόδοιοι ποιοί άλλοι; άναγνώσται με τα ιδιαίτερά των, σιγά-σιγά με έξετόπισαν από την Την σελίδα, και με έπέταξαν στην θη. Ήδη, μό-λις ειχα έγκαθηρώθη, έχομαι να με έσο-κώσουν κ' άπ' έκει. Κατήγησα σωστός πε-ριπλανώμενος Ίουδαίος Τι να γίνη; Όσο-δήποτε έλπίσω να μη με έξοβελίσουν και από την παρούσαν στήλην, όπου έζήτησα και ταφύγιον. διότι εν τούτην περιπτώσει θ' άναγκασθώ νώ γράφω εις τό περιθώριον και τότε άλλοίμοιον εις τά έργα των.

Τα έγκοιθέντα αυτήν την εβδομάδα έργα άνήκουν εις τούς Δ. Μιλάνου, Τίτον Ζήλον, Βουκοκωμένον Ουράνον, Θ. Δ. Κ., Χαμίνοι, Μαριάν Άλβη, Κ. Χατζιώτην και Κόκκινω Σκαρινάκι.

Τού κ. Γ. Μαρτίνη τό ποίημα έχει καλήν έπι-πνευσιν, άλλα άποτυγχάνει εις την έκτέλε-σιν. Του κ. Δ. Σιδέρη τό έργο όμιλει περί ματιών-μαύρων και γαλανών ταύτοχρόνων. Πώς γίνεται αυτό; Ό κ. Σ. Φωτεινός εδιά-λεξε πολύ παλιό θέμα. Άπό τό τραγούδι του κ. Ν. Βεργαυελάκη τό πρώτον τετράστι-χον θαυμάσιον, τά άλλα άτεγνα. Τών κ. κ. Μ. Γρηγορίου, Θεοδώρου, Δ. Δημάκου, Μ. Τσέλιου, Δ. Ζήρα, Δ. Άγγη, Γ. Σ.Κ., Φ. Κα-λή τά έργα όπωσδήποτε καλά, έχουν όμως διάφορα ελαττώματα ειτε στη μορφή, ειτε στη γλώσσα, ειτε στη σαφήνεια της διατυ-πόσεως. Άξια κάποιος προσοχή, άλλα άτε-γνα τά έργα των κ. κ. Chasseaud, I. Γου-πιώτη, Κ. Σπανού, Αδωνιάκη, Β. Μαζο-πούλου και Φαίκαος. Τών κ. κ. Βαργαίου και Ποταμιάνου άναφέρονται στην Άπόκριση ή όποια, ως γνωστόν, πέρασ. Ό κ. Π. Μαρ-τίνη π' έπει να άρκεσθ ή εις όσα του ένε-κρυνα προς τό παρόν, διότι ύπαρχουν και τό-σοι άλλοι που στέλλουν έργα. Έπίσης τό Πα-ριζιάνικον Φαναράκι και ο κ. I. Άμπαζά-κος, ο όποιος μου γράφει πολύ άστεία και καθόλου σοβαρά πράγματα. Τών κ. κ. Χ. Αρσένου, Β. Μάλτα, Διαβολάκι και Α. Ίγ-γλέση, τό ένα που άξίζει, τά έργα πολύ με-γάλα. Ό κ. I. Σταλιούης πρέπει να κοπίσ-η και να σπουδάσει πολύ για να κίμνη σίλ-τησι καλά.

Σάν πολλά μου τά γράφει ο κ. Ε. Βογια-τζόπουλος Εινε γνωστόν ότι δλιαν τά έργα γίνονται δεκτά και, άν, έγκριθοιν, δημοσι-εύονται, άν ότι άπορρίπτονται. Τα άλλα εινε περιττά. Ό κ. Raymond δέν έχι άνά-γκην από ψυχίατρον, άλλα, ζήτησας την γυναικα. Τόν κ. Π. Γλιέρον εύχαριστώ για τό γράμμα του. Δέν έχω όμως δικήν. Τό ποίη-τον εινε πράγμα του Χίτλερ και γράφεται άλλως τε στον τίτλο. Τέτοιους παληούς στίχους δη-μοσιεύω τακτικά. Τό δεύτερο εινε δικό του και πρώτοπυτο. Ό ύπό τό ψευδώνυμον Ά-ναγέννησις μου συνιστά κάτι, άν, έγκριθοιν, δέν εινε άκόμη καρός. Ό γότορα θα γίνη τό πρώτον, χωρίς τό δεύτερον. Εις ύποδεί-ξεις σχετικώς προς τάς τών κ. κ. Δ. Αηλάση, I. Μαυρογίνη, I. Αεβηνογιάννη, Δ. Η., Α. Β. κλπ. άπήνησα ήδη ότι αι άπατήσεις των άναγνωστών της «Σφαίρας» εινε τόσον διαφορετικαί και άλληλοψηφισμέναι ώστε να εμαι ύποχρεωμένος να άκοιούθω μέσην όδόν. Έκεινα που δέν θέλουν αυ οι, τά θέ-λουν άλλοι και οι περισσότεροι μάλιστα. Coeur Meurti.—Merci δέν ψυχολογείτε ο-μως καλά τον έαυτό σας.

Ό Δεχσινταντής

ράς άνοστοι και δυσάρεστοι και φαίνονται σε σας γελοιοι, ώστε να σας κάνουν στην πιό σοβαρά στιγμή να γελάτε.

Αυτό εινε κακό πράγμα, άλλα κακό έπί-σης θα ήταν να πιέζετε τον έαυτό σας για να δείχνετε εύχαριστημένες; ενθ δέν ειθε. Γνωρίζεις, τέκνον μου, ότι και ή προσοπί-σις και ή ύποκρισία εινε μεγάλα άμαρτήμα-τα. Έπειδή όμως πάλι δέν εινε σωστό ούτε να γελάς, ούτε να φιλαρξής, ούτε και να κα-πιήεις, όταν μιλάς σοβαρά με έναν άνδρα,— πράγμα που θα τον έκανε να χάζη την ύπό-ληψι του σε όνα—κρίνω και όρίζω: Να χα-μηλώνης τά μάτια σου προς τό κάτω, να κοκκινίζης λίγο, σαν από συστολή, και να κάνης ότι κατέχεις από συγκίνησι. Και άν στην πιό σοβαρά στιγμή, ο άνδρας σε πλη-σιάζη και δελήση να σε φιλήση, να μην ά-νοίξης τό στόμα σου, γιατί μπορεί να πής καμμία άνοησία. Τό καλύτερο εινε να τον άτήρησ να σε φιλήση... αιώτος θα έχη τό κρι-μα, ενθ οί πάντα θα φαίνεσαι σεμνό, ντρο-παλό και καλόβολο κορίτσι.

Άκούσθησε, κόρη μου, τάς συμβουλάς μου και ύπαγε εν ειρήνι.

Ό Πάτερ—Έρωσ

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— εινε κάποτε εύάριστο ο' έναν άνδρα νάχη γυναίκα ζηλιάρη, επειδή την άκούει πάντα να του άναφέρη τό όνομα έκείνης που άγαπά.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ήγουν όμιλία επίκαιροι)

Την παρελθόν Δεπτέραν ήγουν την καθάρεσσαν εν παρόν την όμβρέλλαν μου ποσώς περιόρρουναν— άντεπεσήλθον εν τφ Θεσειον προς γλένδιον τών κολουιμών τό όποιον μετά ταρμώς και κρεμιδακίον. Ίδους δέ τιναι δεσποιναι έμετέβην προς άπται γελωσάσι δε όστι μαγ' έμην

άνδελήτην ότι με έλαβον εις τον μεζέν, καξιμαδοκλέτρια γος ήσαν αι μοχθηραι. Προσεπέλασον γούν άλλην παρέν μετά γυναικα και άντρον εθειόσια χαλβέαν ειπών δε άπτοις δοναι έμαι όλίγον τινά ύπήνησόν με Άντε, ορ χαλβή. Παραπτίκα έώρακον άσκαρδαμικει και εξα-πίνης

μίαν γυνήν ούχ ήττον νεαράν άγαν δά γρησράν σπευσών δέ κεχαριτωμένως και έν ευγενίαν [σοβαρά] έλαβον ούτην άλλα—έμβρατσάτα μετά γρηθ-[σους] διά σκοπών ύπεροβούλων και όπισθοβούλων καθότι τό όποιον

ή γραψ δονις έχει τό ζομιον.

Ό Αγκαθάγγελος

Παξιμαδοκλέτρια ή παξιμαδοκλέπτρια — καθώς θέλει ο Άγαθάγγελος... Ίδου μία λέ-ξις, την όποιαν δέν θα κατορθώσας να βρή-σις εις κανένα έλληνικόν λεξιόν. Νεωτάτης έφευρέσεως, κατασκευής άκραίνως και γη-γενώς άθηναϊκής, άποκένουσα άκόμη τό ά-ρωμα της πρωτοτυπίας, άνεπιτήρητον από τό άκέναιτον πύθον της λαϊκής θυμοσοφίας και μίαν φροσίαν έσπέρων, συννεφοσίης και της άποκηρτίτης εύθυμίας, έπακαύθη εις τά χείλη όλων, χωρίς κανείς να γνωρίζη την προέλευσιν της. Όπως τό «πάρος πόδι», τό «καλέ άντες», τό «άουσι» και τόσα άλλα, ήγ-γινεν άμέσως δεκτι ής ή τελευταία λέξις της μόδας.

Οι συντακτι του μεγάλου έλληνικού λεξι-κού θα δυσκολευθώιν αναμνηστικώς πολ-ύ, δια να ανακαλύψουν την έτυμολογίαν της. Τό γεγονός εν τούτοις εινε, καθη βεβαίον οι ειδότες, ότι έλακει την καταγωγήν της από της γοηυόνης έκείνης που σπεύδουν εις κάθε κηδείαν δια να προσφέρουν τάς ύπηρεσίας των και να εύρον ενίκαιριαν να κλέψουν με-ρικα παξιμάδια. Έβνοείται ότι τούτο συνέ-βαινεν εις τόσά παλαιά καλώς έποχώς, όπότε ύπήρχη ή σπάταλος συνήθεια να διδόνται πα-ξιμάδια για «παρηγορία».

Άβίζο δια τάς άγίους «Έλληνίδας... Εινε γνωστόν ότι εις τον Καναδάν της «μερικής» άνέκαθεν ύπήρχεν έλλειψις γυναικών.

Τώρα όμως με τον πόλεμον άγιστον δια-τι, ή έλλειψις αυτή ένετάθη εις τρόπον ό-στε ύπερ τάς 100 χιλ. Καναδοί να παραμέ-νουν άγαμοι δι' έλλειψιν νυμφών.

Και λοιπόν ή Καναδική Κυβέρνησις άπή-θυνε προς την Άγγλικήν τούτην έκκλησίαν προς προμήθειαν νυμφών. Η έκκλησις έδ-ορον εύμενή άτήχησιν, και εις τό Λονδίνον συνεστήθη ειδική ύπηρεσία με τον άποκλει-στικόν σκοπόν να στρατολογή κόρας, χήρας, ζωντοχήρας και να τάς εξαποστέλλη εις τον Καναδάν, όπου άνυπομόνας τάς άναμένουν οι νυμφιοι. Προστίθεται μάλιστα ή πληρο-φορία ότι ή Καναδική Κυβέρνησις έγγράται δια τούς γαμβρούς ότι εινε έγκρατες, έργα-τικοι, σχετικώς εύποροι και πολύ... τρυφε-ροί. Έξ άλλου ούδέν τό ένδοξοιμον ύπάρχει να πιστεύη τις ότι οι Καναδοί δέν θέλουν άλλω έθνος νύμφας, έκτός των Άγγλιών.

Όστε;... Σπεύσατε! σπεύσατε αι άγίαι «Έλληνίδες!»

Πρέπει να ζεζορετε

— εινε κάποτε εύάριστο ο' έναν άνδρα νάχη γυναίκα ζηλιάρη, επειδή την άκούει πάντα να του άναφέρη τό όνομα έκείνης που άγαπά.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

— ή άδυναμία εινε τό μόνο ελάττωμα που δέν μπορεί κανείς να διορθώση.

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κρυφή άγάπη

Τα όχρόλευκα χείρια της έκινήθησαν εις μίαν βραδείαν κίνησιν δια ν' άνωφοδούν. Άλλά εύθύς άμέσως κατέπεσαν βαρεία. Η άναπτή της ειχε γίνη ζωηρότερα. Άνέπνε βαθεία και τό στήθος της έφούσκωνε σιγά-σιγά περισσότερο. Κατόιν ήρχισαν να συ-σπώνται τα βλέφαρα και μετ' όλίγον ήνοιαν άποτόμως. Τα όρατα γαλανά μάτια της Μα-ρίας άπεκαλύφθησαν και τό άπλανές και κυ-ρσίον ασμένον βλέμμα της έστηρίχθη κατ' αρχάς εις τον γιατρό. Κατόιν αλληλοδιαδόχως εις τον Μαρσέλ, την Σμαρέλια και εις όλα τα άντικείμενα του δωματίου. Έφαινετο ότι δέν άντικείνησιν της καταστάσεως της και ειχε συναισθησιν ής καταστάσεως της και προσεπάθει ν' άντιληφθ ή που εύρίσκετο. Τα βλέφαρα έκλείσθησαν πάλιν σαν κουρασμέ-να. Ένας άσθενής άλλα παρατεταμένης στε-ναγμός έξέφρινεν από τό στήθος της άσθε-νοως.

— Έσώθη, ειπε ο γιατρός εις τό αυτί του ζωγράφου.

Έάν δέν ήτο τόσον έπίσημος ή στιγμή, ο Μαρσέλ θα τον άγκάλιαζε. Τόση ήταν ή χα-ρά του και ή άνακούφισις του. Ένα δάκρυ, δάκρυ χαράς και συγκινήσεως ήγαγεν τα μά-τια του. Η άσθενής ει' εν έν τφ μεταξύ ά-νοίξη πάλιν τα μάτια της και ήτένεις έκστα-τικη και με άπορίαν.

— Πού εμαι; ρώτησε σε λίγο με φωνήν μόλις άκουσμένην.

— Ησύχασ μικρή μου, ειπε ο γιατρός.

Και εξαδέψε έλαφρά τά δόλορσα μαλλιά της, που έκοκκίζαν με άληθινή αίγλη ο' δλο τό δωμάτιο.

Τα χείλη της Μαρίας διεστάλησαν εις ένα άόριστο μειδίαμα και τά μικρά, κανονικά, δόλορσα δόντια της εζήτησαν εις ένα ά-τίμητον σύμπλεγμα μαργαριταριών μέσα εις πλάσιον από ρουμπινια δλοκοκκίνα—τά χεί-λη της που διατηρούσαν τό ζωηρόν χρομά- τους.

Η Μαρία κατείχετο από ζωηροτάτην άτο-νίαν. Και αυτή ή προσώπως ού βλέματος εις διάφορα σημεία την εκούραζε. Σιγά-σιγά τά βλέφαρα της έκλείσθησαν πάλιν και άπε-κοιμήθη. Ο γιατρός έπήρε από τό χέρι τον Μαρσέλ και σιγά-σιγά πατώντας στα νύχια, για να μην τραβήξον τον ήσυχον ύπνο της κόρης, έπήγαν εις τό διπλανό δωμάτιο. Η Σμαρέλια τους ήκολούθησε.

Ο γιατρός ειπε:

— Ο μεγάλος κίνδυνος ήτο ή ένεσις που της έκαμα για να συνέλθη. Ήταν πολύ δρα-στική κ' εφορήθηκα μήπως την περιόξη στην καρδιά... Έντυχώς δέν την έπείραξε και μπορούμε να ποιήσμε ότι εσώθη. Έχει όμως τρομερή άδυναμία... Άδρον πρού θα έλθω να της κάμω ένδεσες τονοτικές... Γι' άποψις όμως καλά θα ήταν να μπορούσας να της δίνασε ένα ποτηράκι γάλα.

— Τώρα;

— Όχι, όταν ζυτηήση.

— Χρειάζεται όμως άπόλυτος ήσυχία. Μην της όμιλήσες πολύ. Την νύκτα πιθανόν να την κιάση πυρετός, μην άνησυχήσας θα εινε ή αντίδρασις.

Η Σμαρέλια τον έβρόθησε να φορέση τό κοντό μάζο παλτό του, από τό όποιον ούδέ-ποτε άπεχωρίζετο.

— Λοιπον σύμφωνοι... Τό πρωί θα ξανάρ-θω. Καληνύχτα

Ο Μαρσέλ τον συνάδευσε έως την έξώπορ-τα του κηπου.

— Όμορφο κορίτσι και βλέπω, φιλαράκο μου, ότι ένδιαφεροσαι ύπερβολικά γι' αυτό, ειπεν ο γιατρός κτυπώντας φιλικά τον ώμον του ζωγράφου, με τον όποιον τον συνέδες παλαιά φίλα.

— Άφού ευρέθηκε στο σπίτι μου, έχω κα-θήκον να την σώσω.

— Φυσικά κ' όταν γίνη καλά, δέν θα βγής ζημιωμένος... Θα σε άποζημιώση με τό πα-ροπανω, έξηκολούθησεν ο γιατρός μισοκλεί-ων τό άριστορό του μάτι.

Προφανώς υπέστανε ότι ή κόρη που έκλήθη να νησιλεύση, ήταν ή έρωμένη του ζωγρά-φου.

Ο Μαρσέλ άντελήφθη τον ύπανιγμόν και ήθέλησε να διαμαρτυρηθ ή

— Γιατρέ, ειπες, έπεσε έξω αυτή τη φορά.

— Καλά, καλά, φίλε μου, σε πιστεύω. Να σου πώ όμως κάτι; Προέπει να κητάξης και τον έαυτόν σου λιγάκι. Ατή ή ιστορία σου εκόστισε πολύ. Εισαι τρομερά κουρασμένος και πρέπει να ήσυχάζης. Άφρησε τη Σμαρέ-λια να περιποιηθ ή την νύκτα την προστατε-υμένη σου. Εινε καταλλήλοτερα.

Επι τέλους έκληνωτισθησαν. Και ενθ ο γιατρός μουρμουρίζοντας μέσα στα δόντια του ένα πεαχτό τραγουδάκι έπήρε τό δρόμο για τό χωριό, ο Μαρσέλ έκλεισε βιαστικα την πόρτα κ' έβρεξε κοντά στη Μαρία. Ειχε ζυτηήση και περιέφερε τό βλέμματά της ά-πλαν ή έδω κ' έκει.

Όταν ο Μαρσέλ έμπηξε τον εκύτταζε με δδαιοφροσίαν. Κατόιν προσήλωσε τό βλέμμα της εις την κανυλά που θαμπόφωτη εκούρα-πιζε της πρώτης άκτινής της κ' έγέμιζε με ένα σιωπηλό μυστήριον τό δωμάτιον. Ο Μαρσέλ έκπληρώθη. Έθαύμασε μία άκόμη φορά την παρθενική άμμορφία της και την ρώτησε:

— Αισθάνεσθς καλύτερα τον έαυτό σας;

— Τόν εκύτταζε σαν με άπορία χωρίς να βγάλη μιλιά. Έσπερες τά βλέμματά της στη Σμαρέλια που όρθή έστρεξε πάνω από τό κε-φάλι της και κατόιν τά έστήριξε πάλι στη θαμφορωτη κανυλά.

— Θέλετε λιγάκι γάλα; κατέλαβε ο Μαρσέλ. Τόν εκύτταζε πάλι. Άλλά καμμία άπάντησις.

Η Σμαρέλια έπήρε από τό διπλανό τρα-πέζακι ένα μεγάλο φλυτζάνι γεμάτο γάλα και τό έφερε κοντά στα χείλη της. Έσώκω-σε λίγο τό κεφάλι της και τό ήπιε χωρίς καμ-μιαν άντίρρησιν.

Θέλετε μ' άλλο; Θα σας κάνη καλό, ειπεν ο Μαρσέλ.

Καμμία άπάντησις πάλι. Τόν εκύτταζε χω-ρίς τό βλέμμα της να ήχη καμμίαν έκφρασι. Χωρίς άλλο άκονε τάς έσωτήσεις του, άλλα έφαινετο σαν να μην έννοη.

Ειχε χάσει, ειχε ξεχάσει μάλλον την ση-μασίαν των λέξεων. Τό λογικό της καθώς και τό σώμα της ειχε περιπέσει εις άνοησιν. Έγρήσει όχι χωρίς κόπον προς τον τοίχον και άπεκοιμήθη άμέσως. Δέν ήτο φρσιολο-γικός ο ύπνος έκείνος. Ήτο μάλλον έν είδος νάρκη.

Η Σμαρέλια ειπε χρημλοφώνως:

— Άποκοιμήθη... Δέν πηγαίνετε και σεις ν' αναπαύθητε; Θα μείνω έγώ έδω.

— Όχι... Αύτός ο άτελειώτος ύπνος της με άνησυχεί. Ο γιατρός ειπε πως δάχη πυ-ρετό τη νύκτα. Προέπει να μείνω έδω. Φέρε μου μία πολυθρόνα να ξεπαλωθ.

Όταν ή Σμαρέλια έφερε μία άναπαυτική πολυθρόνα, ο ζωγράφος τυλίχτηκε με τό παλ-τό του και ξεπαλώθηκε.

Αμα εινε τίποτε, μιλήσέ μου, ειπε.

Αί συγκινήσεις που έδοκίμασε έκείνη την ήμερα, ή κούρασις και ή παραη τον έκαμαν ώστε να κοιμηθ ή άμέσως.

(Άκολουθε)

— Χά... χό... χό...; τά γέλοια κ' βροσχή σε πάνον μ' τά κοφινιά, π'λιες Πιερίδα μ'.

— Σχάλουναν σε' φούντα άπ' τον φέσι, άπ' ελι γίν' παρδαλή σάν του τοιμπέ' άπ' φου-ράς κάθε Κεργιακή, κανερίνα μ' και παέν'ς οσιώντας κ' λ'γωντας ο' τ'ν Ικκλησία, κου-τομπασμένου τ' διαβόλου, π' δελ'ς να κάν'ς ναζα μαθες κ' ού

— Πεντικώρ δε θα κάνης, π'έτρο; μ' φου-νάει ένας άλλος.

— Εμ! τί κάνουν κανιά ψύχα κ' άπ' αυτί-γου του σκασμένου... ε' τι λές, Μαργούλα μ'; Δέν θα κάνουν πεντικιούρ;

— Πώς όχι;

— Πότε;

— Αμα θα ποιήμε τό μυστικό.

— Γειά σ', καρθούλα μ', βαγγέλιο τά λές, τ'ς ειπα κ' τ'ν άγκάλιασα, μ' άγκάλιασι κ' αυτί'ν κ' τ'ν' άποδέλοιπα μη ρουτάς ούλότλια. Ταυτα κ' μένω.

Γειά σ' κ' άντίου κ' οι πικρογλυκοφιλά Μήτρως Κου' ερωτάω

Προσγούμενα της «Σφαίρας» φύλλα πωλούνται εις τά γραφεία μας.

Ο Μπολεβίκος

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Προδίκω μ' π'λί μ' Εμαι καλά κ' οι χριτού κ' αν μ' ρουτάς πός πέ-ρασα τ'ς Άπόκριγις κα-κά, ψυχρά κ' άνάπουδα κ' τον κακό ο' του φλάρι. Τί να σου πώ ούρη ψ'χούλα μ' εινι κ' τός ντίπ για ντίπ το-τους ού κόμους ιδώ κ' δέν ξεθ' να γλιενήσ' μάδι του Καρναβάλ'. Ριτ'νούλα μπιτ, κου-

κουρέτς δράμ', σπληνάντριου ούδι για μιέ. Γκαρί'νι μονάχα οά μαντρόσκ'λα, άπ' δ'γι οσάν κασίκια στού δρόμου κ' απ' έλιέν πώς γλιεντάιν. Γλιέντ' ειν' αυτίνου για ζουρλου-κουμειά.

Κλειόται μαθεδ μέσα στ'ς μπουραρίς, σάν του κουπάδ' στού μαγρι, κ' λελοδία κ' άμου-λάνι κάτ' κουθελίεσι σημπαίνι μαθεδ, π' να σώμητ ού διάδουλις, κ' τοκρίατρον, δέν κατα-λαβαίν'ς σκράπ άπου γαλέκα.

Μπαινου κ' ιγώ μέσ' του «πανιλλήνιου», «...ά...ο...ά...» μωκοκφας.

— Κόψ' μου να σεσ πιάνη, τ'ς λείου, τί του διάδουλου βιλάτιν, π' να βγάλλιτε τον άγλωροου...

— Μητρούση, Μητρούση... μ' λείει μίνια γ'νακα, έλα δώ.

— Τι μ' θέλ'ς νάρθω αυτό; — Κάτι θα σου πώ...

— Τι; — Τό μυστικό...

— Μ' αν έχ'ς κίνα καλό μυστικό να μού ειπής, ξερ' μ' με τό τέσσερα.

Ρουβούλου, π' λίες κουτούλα μ', κ' πάου κ' κάθουμι σ'μάτ'ς. Φοράγι κάτ' κουντά φ'στανάκια κ' ειχι μαθεδ κ' μπικουλόθ, οθ-λα τά μαστάρια τ'ς όξου σαν κ' τ'ς γιλίδις, άπ' βυζαίνι να μ'σάκια. Τρεσι ούκάδεις γά-λα έπιου του πάσα ένα μέσα.

— Ούρ γ'ναίκα εισι συ για γαλαντουκου-λεϊκιν;

— Έγώ εμαι ή κολομπία, μ' λείει. — Μπώ... μπώ... ντρουπής εινι να λίες τέ-τοια παλθούλα.

— Δέν πειράζει, Μήτρο μου, αν δε σ' ά-ρθεσι τ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΟΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

Τηνέλλα

Κι' όπου και αν έστρεψε το βλέμμα δεν έβλεπε παρά ένα ωραίο κομμάτι νεκρόν, κατεστραμμένον, πιά γι' αυτήν. Όταν έμαθε τον θάνατον του πατέρα της ο σπαραγμός της άπεκορυφώθη. Ξάν ένας μαυρός, καταμαυρός πέπλος να έκάλυπτε διαρκώς τα μάτια της, έβλεπε παντού μαύρα, μαύρες οικίες, μαύρα φαντάσματα, μαύρα ρημάδια. Ένώ αυτή ήτο για σκιά, κι' ένα φάντασμα, κι' ένα ρημάδι. Τό πίντοτε λλωμό προσωπάκι της, εγίνονταν από ήμέρας σε ήμέρα λλωμότερο και διαφανέστερο. Έθιμιζε κάποια λεπτά λουλούδια του άγρου, που καταλαβαίνονα εξαφνικά πάνω στην άνοιχτήν των από τό φθινόπωρον, γέροντον λυπητέρα, μαρμαμμένα, κίτρινα τον μάχον των προς την γήν και δεν περιμένον παρά τον παγερόν του χειμώνου βορραή, διά να νεκρωθούν έντελώς και να καταπέσουν χωρίς ζωή εις τό χώμα.

Και γιά την Νόρα τίποτε άλλο έκτός του θανάτου, δεν υπέλειπε πλέον. Η άμοιρος παθόνος! Ητο πολύ λεπτή γιά να μπορέση ν' άνθέξη εις ένα τέτοιο κτύπημα, ήτο πολύ ευγενικά ιδεολόγος, γιά να μπορέση να συμμορφωθή προς την σκληράν πραγματικότητα, εις την όποιαν τόσον άποτόμως κατεργόφη.

Και ή Τηνέλλα; * * * * * "Οι Αύτη!... Άν ήμπορούσε να συμπυκνωθή όλη ή οδύνη όλων των οικείων της και ν' άντιπαρβληθή πρός την ίδιαν της οδύνην, άσφαλώς θ' άπεδεικνύετο ότι αυτή έπονούσε περισσότερο από όλους.

Διότι δεν ήτο μόνον ο σπαραγμός ο ίδικός της, δεν ήτο μόνον ή τραγωδία της οικογενείας της, ήτο πολύ παντός ή συναισθησις ότι αυτή υπήρξεν ή αίτια όλων αυτών των συμφορών. Και τούτο ήτο που την επλήγωνε περισσότερο.

Η ήγουμένη γράφουσα προς την μητέρα της ότι δεν ήθελε να εξέλθι του κελλίου της, ότι δεν έτρωγε και ότι έπληγαινε μόνη της στην έκκλησιαν κι' έμενε εκεί επί πολλάς ώρας, δεν έγραφε παρά τό ελάχιστον του ότι πραγματικός συνέβαινε.

Πράγματι ήτο κάτι περισσότερο της οδύνης και κάτι περισσότερο του σπαραγμού έκείνο υπό τό βάρος του όποιου ήσπαρην ή άτυχής κόρη.

Διαρκώς καταλαβαίνετο υπό περσετού και έβυθίζετο εις άτελείωτον υπαλήθημα, κατά την διάρκεια του όποιου μέσα από τάς άνάρθρους και άσυναρτήτους κραυγάς τάς όποιας έβέβαλε, μία μόνον λέξις ήκούετο εύκρινώς. "Ητο έν όνομα" ήτο τό όνομα του Λεάνδρου!

* * * * * "Άλλ' ή φύσις έχει πολλάκις τάς Ιδιοτροπίας της. Όσον ή θλίψις άπέβαινε μεγαλύτερα, τόσον έχαλυβόδοτο ή άνοχη της και τόσον έστεροποιείτο ή άπόφασίς της να μείνη εκεί εις τό μοναστήρι, διά να πίνη δλην, μέχρι τρυγός, την πικρίαν του ποτηρίου, τό όποτον της προσέφερεν ή μοίρα.

Και έφ' όσον υπέβαλε τό σώμα της εις στεργήσι και κακουχίας, επί τοσοϋτον τούτο άνεδείκνυε τ' άμνηστια και πρωτόφαντα και μοναδικά κάλλη του. Όταν εισήλθεν εις τό μοναστήρι ήτο σαν ένα κωμωποΰκι, που τότε μόλις δελά δελά έσοκοποιείσε τά πρώτα μυροβολήματά του. Τώρα τό μωμουποΰκι αυτό ελεν άόχρη ν' άνοίγη όλίγον κατ' όλίγον να όλοποφύρα πέταλά του προς τόν ήλιον, προς την ζωήν.

Τό πληθύνον κορμί της άντελείνετο ήδη εύσταλέστερον και άκμαίότερον, ή σφριγώδης οσάς της εγίνετο διαρκώς περισσότερον προφαντή και ραδινωτέρα και οι άτίμητοι του στήθους της καρποι εις κάθε κίνησι της άνεπήςδον κατω από τό ράσον εις κυματισμούς, οι όποτοι ήσαν Ικανοί να έπιφέρουν τριχημαία πόθον και εις τόν άγνότερον και ψυχραιμότερον θεατήν.

Όταν έκλείνετο εις τό κελλί της κι' έπετομύσε τό ράσον της, διά να μείνη ήμίγυμνος μ' ένα κοντό μόνον ποικαμισάκι, δεν ήδύνατο να συγκρατήση ένα έπιφώνημα όχι αύ-

ταρσεκίας άλλ' αυτοθουασμοϋ, όταν έδριπτεν ένα βλέμμα εις τό σώμα της. Και μήπως τούτο δεν ήτο άρκέτον γιά την κάμη να λυτείται περισσότερον, αναλογιζομένη ότι όλοι αυτοί οι άσύγκροτοι ήθασαυροι του κορμιού της, τούς όποιους ζηλοτύπος έφύλασσε διά τόν έκλεκτόν της, θά έμαραίνοντο τώρα εις την θλίβεράν του μοναστηρίου άτιμόσφαιραν;

* * * * * "Ητο πολύ ώραία, πολύ δροσερά και πολύ σφριγγλή ή Τηνέλλα. Και αυτή άκόμη ή λαϊκή καταγωγής και εύρωστος μοναχή, εις την όποιαν ελεν άνατεθή υπό της ήγουμένης ή περιποίησις της Τηνέλλας, έμενεν έκθαμβος οτανείσερχομένη ή τό δοματίον της εύρίσκετο πρό της θείας έκεινης άποκαλύψεως του υπερτελειου οσμάτους της. Σχνότατα εύρίσκε την Τηνέλλαν χωρίς τό ράσον της, έξαπλωμένη πρηώς εις τό κρεβάτι, έχουσαν τό κεφάλι της κρυμμένο μέσα εις τούς βραχιόνους της και συνταρασομένη από λυγμώδεις στεναγμούς και παραλήρουσαν. Και τότε ή πτωχή μοναχή, άποθαυμάζουσα τόν άλαβάστονον λειμαρρον της σαρκός της ροδίζοντα υπό τό περσετόν τ' άνέρχεται εις τό πρόσωπόν της και καταλαβαίνετο υπό της άκατανικήτου έπιθυμίας να έναποθέση ένα φίλημα επί της πλήρους άκμής έκεινης επιδερμίδος.

Ουδόςως περιεργον. Διαιτί όχι; Μήπως τό ωραιον, υπό οίανδύποτε μορφήν και άν παρουνιάζεται, δεν ελεν Ικανόν να συγκινήση οίονδύποτε;

* * * * * "Όταν έπληροφωρήθη τόν θάνατον του πατρός της ή Τηνέλλα, νομίζεσε ότι ενεταθή ή θλίψις της; "Όχι, διότι δεν ήτο δυνατόν να συμβή τούτο. Πώς λοιπόν να λυπηθή περισσότερον άκόμη, έφόσον ή οδύνη της ελεν ήδη έιχθή μέχι της άνωτάτης βαθμίδος, και πόθεν ν' άνέλθη νέα δάκρυα, άφού ή πηγή των δακρύων ελεν στεριερώση πλέον;

Ελεν γνωστόν ότι μεταξύ δύο άκροτήτων δεν υπάρχει σχεδόν καμία άπόστασις. Μεταξύ της υπερτάτης οδύνης και της υπερτάτης χαράς δεν υπάρχει ελεν έν άδιόρατον διακριτικόν σημειον. Και μεταξύ της υπερτάτης εύπαθείας και της υπερτάτης άπαθείας, ουδέμια σχεδόν διαφορά.

Έν τή ψυχολογική ταύτη διαθεσί εδέχθη ή Τηνέλλα τό άγγελια του θανάτου του πατρός της. Δέν έξεδηλώσε βέβαια χαράν, άλλ' ούτε και λύπην. Δέν έγέλασε, άλλ' ούτε και έκλαυσε.

"Ένας σπασμός μόνον διεγράφη φευγαλέως εις τό πρόσωπόν της, τά μάτια της προσέλαβαν μίαν παράξενον γυαλιστερήν άποχρωσιν και έγιναν κάπως άπλανή, και τίποτε άλλο... Κατηνύνθη όπως συνήθως ήσυχα, ήρεμα εις τό δοματίον της και έκλείσθη μέσα. Η ήγουμένη έροβήθη προς στιγμήν, μήπως ελεν πάθει διατεράξιν φρενών. "Άλλ' όχι!... Η άπηνής μοίρα δεν της έκαμεν αύτην την χάριν. Διότι χάρις και άπολύτρωσις και άνακούφισις θά ήτο να έτρελλείνετο.

Παράξενο μήπως σάς φαίνεται; Ναί... ή μέλις οι γνωστοί και οι σοφοί (όποιοι κοΐφοφο κομπασιός!) άνθρωποι συνήθισαμεν να λυπούμεθα τούς τρελλούς. "Αν ήξυμάρην όμως εις ποίαν γιρβάναν εύτυχίας και μακαριότητος πλέον και αν ήνωρίζαμεν πόσον μικροί, πόσον ουδάνοι φαινόμεθα εις τά μάτια των, θά τούς έμακαρίζαμεν, άντι να τούς λυπούμεθα και θά έλυπούμεθα περισσότερον τούς έαυτούς μας.

"Όποδύποτε εις την Τηνέλλαν δεν έπεφιλάθη αύτη ή εύτυχία. Η άεγκτος θεά την συνεκράτει εις τος φρένας της και εις τό λογικόν της, διά να την βασανίση περισσότερον μέχρι τέλους. Δυστηνος κόρη! Πόσον σου έκόστισε μία παραφορά τό όρημνικό σου χαρακτήρος, παραφορά όφειλομένη εις τό γεγονός ότι ποτέ δεν ήθέλησε να συμμορφωθή προς την πραγματικότητα και έπέμενε να έζη εις τούς δικούς σου ώραιους κόσμους, με την συμψηφί προς τόν χαρακτήρα σου άκαμάρια!

(Άκολουθεϊ)

Είς την ψυχήν τού άγαπημένου μου Έδαγγέλου Ν. Βασιλειάδου

Πού ή έπάρατος νόσος με τό ματωμένο της δρεπάνι, σκληρώδης, μάς τόν έχόρισος γιά πάντα.

Βαρό άγγέλιμα λύπης και πόνου ένταυθα έφάρθη "Εδαγγέλος Ν. Βασιλειάδης" εις "Αθήνας έκη-δούθη, Τό χαριτωμένο άγόρι, ή άγνή αύτη ψυχή δεν υπάρχει πλέον σόνν κόσμο, πέταξε από τή γή.

Νοΐς, ψυχή, εις πάσαν τέχνην με μέλλον εις έρευ- [ρέσεις, λωος και εδάμιλλός της στής μητρος του τας [μπανεύσις, Τ' άγαλμάτιον του σώμα θ' έχε κάλλους τά πρώ- [τεία

χόριτας δέ στην καρδία, όσους και άν έμεΐδια.

Πλήν άτέγκτος είμαρμένην τού άπικουνο τό ήμμα κι' άδυσώπητα έντενθεν τόν μετέφερε σιδ μήμημα, "Α καταγραμμένη γρηπτή που μάς ήθελες εξ άπηνής και έσοκρίσιες στην Νέκρα νυκτήν θείας καλοσύ- [νης.

Είς διάσημη' έβρομίδος τίν κατέκτησος κ' έχάθη και ο παινίδος Βαγγέλης εις τό μήμημα καταβασθη, Τού εφθόνησεν ή μοίρα τά πολλά χαρισμάτα του και με δρεπανον θανάτου κόπητη την νεότητά του.

Μάτην της μητρος ή τόση ζηλεμένη προθυμία και των Ιατρών έπίσης ή ποικίλη θεοσεπία, Ισχυρα να τή δουρήσουν πολυπλήθυνον ύγειον προς άπελιπίμιν γονιον καμμία τήν καρδίαν

"Οκτωκαίδεκα ήρώδημι στή γλυκειά μορφή τ' άνεί- [ξεως

δτε έννοιωσε της νόσου τος φαρμακερός της τ' εντις, Καί μαράθηκε τό δόδο πριν ο κάλυψεν έν άνθήση και έστειρίστος τό μέτρο πείν τήν είσΐδια τν χιση

Φεΐ! οκότος δλη μας ή ζωή, πίκρα ή κάθε θΐρα Βασιλίσσα δέ έήγητος ο' έντις ή τ' άνθή Μοίρα, Πλήν τοιούτους άγνοΐς κρινός προτοτίπευ μεγα- [λείου

τούς χρειάζοντο επάνω, εις τίς χάριος του Ηλίου.

Λείψω δάκρυ ματωμένο, στή γλυκειά ένθύμησι του εις δέ τούς δεινώς τρωθέντας και άπεΐτιδας γο- [νείς του, Μόνον ειΐ' ή έλιποφόρος χείρ του Πλωστον, [ένυμνός

βάλσαμον παρηγορίας άς έπιχόση άρεϊδός.

Στήν αιμάσουσαν πληγήν των ήτις θό ζαίνη [ετρομύσος

"Αχ! γιά τή σκΐμη του Βαγγέλι του παιδιού των [ν' ερεΐδός,

πρός τόν Πλάστην γόνυ κλίνω και όλομύσος τα- [παινός

χαρ' άνέλπιτος τό κενόν τους άς πληροΐση ειλί- [κρινός.

Στόν σκληρόν δέ χωρισμόν μας, ο Βαγγέλι ποθη [νεκρά

λάβε άγνή ψυχή, όμαίον, φρόνον, δάκρυα πικρά, "Από τά καταβάρβα δέ της πνυθόσης μου ψυχής διαπύρος τή Θ-φ μας, άς είσασκ ουσώθ εύχης.

"Ανοθεν του μήμημάτος σου άς σοΐ ψάλλη ή άη- [δόν

γλυκά ως οΐ τας νυκτωδός, επί κισσοροΐδον, Στο ήδύ δέ ναυοΐσμάτι δέ της άγγελίος μου ψυχής γηθοΐσους θά συμμηθέων προς Ιοχόν μολπόν [άγνόν.

Γύρω στο μήμημα σου οικια χρυσόφτεροι Αρχαγγέ- [λοι

άρομνικά θά τραγουδούν τό όνομά σου Βαγγέλι, Γιατί κ' έού σουν "Άγγελος κ' έχάθης αλφινδός άγνή ψυχή ως την δική σου δέν ζή ποτέ έπιγειός.

Και μέσα στής φοβεράς θείας τό όλομυρο σκατάδ λαμνον ως χρυσόστειρανο τό μήμημα σου θάνε ση- [μαδι,

Κοιμήσου μέσα ο άδελφέ, ύπνον γλυκόν ως μέλι και άνάπαυσον Βαγγέλι μου τα τορνεύτα σου [μυδι,

Χαριτωμένο μου παιδί! χροσΐ καμΐρι τής ζωής [μεις

αλώνιο, άλησμήνιο θά μΐνης στή ψυχή μας, Φΐσ' άγέρι άνοθεν του μωρωμένο ως Ροδόν, Τό δέ χρώμα σου Βαγγέλι κούφο είδε ως χελιδόν. Θ. Κ.

Η αύριανή κληρωσις

Άύριον Κυριακήν, την 3ην μ. μ. εις τά Γραφεία μας θά γίνη ή κληρωσις δια τούς δειγωνισμούς του "Ιανουαριου. Καλοΐνται όσοι των άναγνωστών έπιθυμούν, να παραστούν εις την εξέλεξιν των λαχών.

— Μία καλόγνωμη και ειλικρινής γυναικαι ελεν πιό έπιθυμητή από μία που άστράφτει από την έμορφη.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

5 ΔΕΙΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΔΕΞΙΣ

— Παρακαλώ τό Χαμίνι να μη μου καταπατή τά οικοπέδα. Τό μονοπόλιον της άνταλλαγής με δουλικά πάσις άποχρώσως, μαγειρίσως, γκουβερνάτες, καμαριέρες, παραμάνες κλπ., τό έχω εγώ. Μάγειρος

— Υϊόν Νυκτός "Η διεϋθυνσίς μου διά των γραφείων "Σφαίρας". Κάριμεν

— Λαυκόπτερον "Άγγελον. Δέχομαι. Μανόν Δεσκού. Γιατί δεν άπαντίς; "Αντίρτις

— Σ. Μ. "Αν έπιθυμείτε επανάληψιν σχέσεων, πρέπει να δεσθήτε τούς όσους της ανακαχής, που σάς έπρότεινα. Διπλωμάτης

— "Ανταλλάσω c. p. και έπιστολάς μετά δεσποινίδων και νέων "Αθηνών, Πειραιώς, Πατρών, Ζακύνθου, Σύρου, διεϋθυνσις Γεώρ. Πατριών p. Γ. Πειραιά.

— "Ανταλλάσω c. p. και έπιστολάς μετά νέων 18=22 έτών πανταχόθεν "Βοσκοπούλα" p. Γ. Καλάμας.

— Κάριμεν διατηρώ άκόμη άγελαδοσταύλους όστε γίνεσαι δεκτή!! Χαμίνι.

— "Ανταλλάσω c. p' με δεσποινίδας μέσφ "Σφαίρας". Κόρης "Άρτωφ.

— "Ανάσσης στέμια δέ φορεΐς άλλ' όμως βασιλεύει.

Νεράδια στην καρδιά μου Ναρκίσσου άρωμα σκορπάς όταν γλυκα διαβαίνει, "Άγγελες από μπροστά μου. Λευκή. Κομη "Άρτωφ.

— Είμαι ο Στέφαν και ζητώ την Μαγδαληνήν, γραφιας p. Γ. Μεσσήνην.

— Σίτσι. Ρόμπ, Χαμίνι, "Αθήνας δέχεσθε άλληλογραφίαν μου; "Φλοΐσος του Βοσπόρου" p. Γ. Ιωάννινα.

— Προσοχή μη σάς κοιτουσούλη ή "Αθΐα Περιστέρα. "Διαβολάτζοφο" Ιωάννινα.

— "Ανταλλάσω c. p. και έπιστολάς πανταχόθεν μόνον με δεσποινίδας έκ Λαρίσιοςς προτιμώσας έχον έπισκεψη τας "Αθήνας. Γραφιας "Βλες του "Ερωτος" p. Γ. "Αθήναι.

— Μαρκέλαν Δ. Δέχεσθε άνταλλαγην κάρτ ποσταλ και έρωτικόν έπιστολάν; γραφιας "Ερωτευμένον "Άγγελον p. Γ Βόλον.

— Α τ θ ί δ ε ς. "Ανταλλάσω κάρτες και μικρά έρωτικά μουτικά κλπ. με δεσποινίδας "Αθηνών, Πειραιώς και Πατρών. Προτιμώ άρκασιδάς γραφιας Μαγευμένον Βοσκόν p. Γ. Πάτρας.

— Έπιθυμώ άνταλλαγην κάρτ ποσταλ και έπιστολάν μετά δεσποινίδων πανταχόθεν Ιδίως Λαρίσιοςς. "Τά θραΐα Τέμπη" p. Γ. Λαρίσιαν.

"Αραγς!! "Αν' όλα τ' άτικόπουλα μου έλαχεν ο κληρος κι' έκει τώρα με καρτερεΐ τόν άτυχη ο Μίνως.

Θά να βρεθΐ ή θΐ άραγε ή πάναγνη παρθένη ή "Αριάδνη που σους τόν άλλοτε Θησεία; Α. Elefteriadis

— Έπιθυμώ άνταλλαγην κάρτ ποσταλ και έπιστολον μετά δεσποινίδων "Αθηνων, Λαρίσιος, Βόλου, Θεσσαλονικης. "Η "Ελευθερα Μακεδονία" p. Γ. Αδρίσαν.

— "Ανταλλάσω c. p και έπιστολάς με πάντα και πάσας "Τεχνίτης της άγάπης" p. Γ. "Αργος.

— "Αρραβόνες. Την παρελθούσαν Κυριακήν ήραρωθήσασαν την τρέλλαν ο περιπλανώμενος "Οδυσσεΐς με τό τρελλό Καλαματιανής τούς άρραβόντας άντήλλαξεν ή δεσποινίς Τίτικα τούς ετχομαι φομΐ να μη χορτάσουνε "Ατρομητος.

— Χαμίνι ή έστρατεΐα σας ειναι άνομφελής. "Ατρομητος

— Τίτικα έλάβατε κάρταν μου μέσφ "Σφαίρας" άναμνέν. "Ατρομητος

— Τό πληγωμένο μου πουλί μου πήρε την ζωήν μου, μου πήρε τιά την αλσθησι από την κεφαλή μου. — Θάλασσα γίνεσαι ξερά έπάνω σου να τρέξω, τό πληγωμένο μου που-

λι ναυός να τό γιατρέψω. — "Ολημερης, τό σκέπτομαι, κοιτεύω να πεθάνω, μονάχος κλαΐω και θρηΐω και τή ζωήν μου χάνω. — Στόν ουρανό τό άναζητώ, στα λουλούδα, στα κρινα, θέλω να ζήσωμε μαζί στην εύμορφη "Αθήνα. "Ατρομητος

— Δέχομαι να κεντήσω καρδιές άνταλλάσοντας c. p. με όλους. "Μαυρομάτα" p. Γ. "Αθήναι.

— Σκανδαλιάρικο όλες τής καρδιές σκανδαλίζεις. "Μαυρομάτα

— Χαμίνι. Μου άναψες φωτιά!! "Μαυρομάτα

— ΒΕΗΓΗΣΕΙΣ. Σκανδαλιάρικο ζιζάνιο που τρελαίνει "Αντίρτις "Αμαζόνα σκερσόζα Τίτικα κάλπικο νόμιμα πιά. Φρειδερίκος Πλεμόν πλεμόν σάλτα μαδέρα. Διπλωμάτης Παπλωκατής. Χαμίνι.

— Είμαι "Αδυντική χειροβομβίς" ζητώ την "Επιθετικήν p. Γ. ένταυθα.

— "Ανταλλάσω c.p. μετά δεσποινίδων προτιμώται "Αθηνών, Πατρών, Μεσολογγίου, γραφιας "Παρατηρητήριον" p. Γ. ένταυθα.

— Curieux. Το βρα γιά τό παζάρι. — Margchal Foch — Γιατί δεν άρκεΐσθε σε κείνο που ελεν παρΐ ζητάτε νέας συγκαησεις; — Συλλυποΐμαι έγκαρδώς την οικογένειαν του Διαβολάκι. Τίτικα

— "Εύχαριστώ όσους μου έγραψαν. Δυστυχώς δεν θά μπορέσω να κρατήσω με όλους άλληλογραφία. Μου έγραψαν πάρα πολλοί. "Άλλωστε μερικοί, θά κάμουν καλά να μη ειναι τόσο κρυΐοι στας εύφυσις των!! Coeur Meurtri

— "Ρωμανικό φοιτητάκι εύρισκόμενο στο μέτωπο θέλων να διασκεδάση δέχεται άλληλογραφίαν με νέους και νέας. "Μυρωμένο άγόρι" Κινητόν "Εμπεδον ΧΙΗ Μερραχίας Τ. Τ. 922.

— "Ανταλλάσω έρωτικόν έπιστολάς μόνον με δεσποινίδας Μεταξογυφείου διεϋθ. Μ. Κ. p. Γ. "Αθήναι

Κύριος (με υπόκλιον) θά συγχροΐσωμεν; Δεσποινίς (με άναίδειον) Δέν γνωρίζω. Ροΐς

— "Ανταλλάσω c. p. με διαφόρους δεσποινίδας και μαθητάς "Σοφιστικας p. Γ. Βόλον

— Λευκόπτερον "Άγγελον. Πρόσεξε μήπως ή Τηνέλλα σου μαυρίση με τό πινέλα τά λευκά περά σου "Σκανδαλιάρικο

— Περιπλανώμενον "Οδυσσεΐα, είσθε άκαταγώνιστος στην τέχνην έγγονέ μου. Διαβολάκι

— Στήν da E P Τό καναβάκι ήθελες να παίξη και οΐ; με βλέπεις ο διάβολος τό φρε να έσοχισΐ ή κάλτα σου και να φανΐ τό πόδι σου και σαν έράνηκε τό κομψό και ωραίο ποδαράκι σου άντι να τό χαδέψης σύ τό μάλλωσες λιγάκι. Φρειδερίκος Πλεμόν.

— Μαθήτρια και Μοδιετρούλης "Αθηνών— Πειραιώς βάρδασα διότι περνά τό "Άρμα τού έρωτος" τό όποτον διά να προσφυλαχΐθε σάς υπόσεται με την άνταλλαγην c. p. και έρωτικόν έπιστολάν να σάς αφήση ελευθεράς, προσθεσμία 48 ώρων. "Άρμα του έρωτος" p. Γ. "Αθήναι.

— Βαρυνθείσα την μονότονον ζωήν μου και θέλουσα να διοσκεδάσω την νεότητά μου έπιθυμώ άνταλλαγην έπιστολάν και c.p. με σοβαρούς νέους και δη με στρατιωτικούς. "Ιριμα ή Τσιγγάνα" p. Γ. "Αθήναι.

— Ζητώ ή έλευθερία, άνταλλάσω c.p. με άπάσας και άπαντας, άπάντως ταχιστή "ερωτευμένη καλογορία" p. Γ. Salonique.

— "Ανταλλάσω c.p και έπιστολάς με δεσποινίδας μόνον Καλαμών "Αρης" p. Γ. Καλάμας.

— "Ανταλλάσω έπιστολάς μετά μαθητιών Γυμνασίου Μεσσήνης και Καλαμών. Τίτικα κ α δέχεσε άνταλλαγην έπιστολάν; ζήτώ την άπολεσθεΐσαν λατρευτήν. Φρέντος p. Γ. Μεσσήνην.

— Δεσποινίδες ξανθάς και καστανομάταις έάν θέλετε να ύνταλλάσωμεν c.p και μικρά μουτικά, γραφιας μου. "Μυστική "Αγάπη" p. Γ. Ριφέ.

— "Ανταλλάσω κάρτ ποσταλ με άταξάπαντας, γραφιας "Άγλλέα Λαμπίρην p. Γ. Κέρκυραν.

— Ζητώ μιά ώραία Margaine Δεσποινίδα ή Κυρίαν γιά να με κάμη filleul της. "Ας μου γραφΐ στή γλώσσα που προτιμώ. Cap. Christoforo Chryssaki etat Major Aviation-Hellenique S. p. 900.

— Με τέρεπι πολύ ή άλληλογραφία. "Οποια έχει πεποιθσιν στο πνευμα της άς γράψη "Φοΐβον Λόντα" "Ασκληπιού 10 Πειραιά

— Δεσποινίδες... έμπεδός ή προθή που θά μου γράψη θά λάβη την φωτογραφίαν μου, δέχομαι έπιστολάς παντός είδους "Ερωτικόκριτος" p. Γ. Ιωάννινα.

— "Ανταλλάσω c. p. άποφεύγω τό φευδόνυμα. Διεϋθυνσις. Χρήστος Μιχαλόπουλος p. Γ. Θεσσαλονικην.

— "Ανταλλάσω c. p. πανταχόθεν και έξωτερικού Γαλλισΐ — "Ελληνισΐ "τό χρυσό τ' άγόρι" p. Γ. Χαλκίδα Εύβοίας.

— Σ' όλους τούς φίλους και γνωστούς κ. Στύρον Σύρου κάνω γνωστό, καθώς και στή γενική περιφρόνηση παραδίω αυτών που κανοντας ν' άπαντήσω τίποτα άλλο στής χυδαϊότερες βρυδές σου! που μόνον σε άγ... τής Θεσσαλονικης άρμόζου!!

— "Αφερΐ!!! Λαρίσα Βύρον Κ. "Αστεριάδης

— Κε Σπύρο Σύρο Μετά από τ' άνωτέρω δέν έχω ν' άπαντήσω τίποτα άλλο στής χυδαϊότερες βρυδές σου! που μόνον σε άγ... τής Θεσσαλονικης άρμόζου!!

— "Αφερΐ!!! Λαρίσα Βύρον Κ. "Αστεριάδης

— Χαμίνι άνήγκες στά χαμίνι που καλούται μπουταλάδες, γραφίς σαγλαμάδες. Φλειανών Πλεμόν. Σου χρειάζονται πλεμόνια. Τίτικαν. "Έγραφα, περιμνέν. Γόης

— Διονύσιον Παράσχην. Τι εύτυχία που σε ξαναβρίσχω μέσα σε μ...σφαίρα! Με θυμάσαι; Η μήπως πόθει κι' έντερα. Δέν τό πιστεύω, γι' αυτό και περιμνέν, ο Βαγγέλης χάθηκε! Μπόου

— Γόν γειά σου! Τίτικα! Δέχεσθε; Χαμίνι! περιμνέν. Κάριμεν ζηλεύω τά μάτια σου, μήπως; "Ανταλλάσω με όλους σκέψις και γνώμες γιά κάθε ζήτημα. Διεϋθυνσις p. Γ. "Αθήναι Μπόου

— Τηνέλλα! δέξου ένα Μπρεμικό φίλι. Μπόου

— "Ανταλλάσω c. p. με διαφόρους δεσποινίδας και μαθητάς "Σοφιστικας p. Γ. Βόλον

— Λευκόπτερον "Άγγελον. Πρόσεξε μήπως ή Τηνέλλα σου μαυρίση με τό πινέλα τά λευκά περά σου "Σκανδαλιάρικο

— Πονών άποκαίρου κι' αυτοθεραπευθείς άνλαβαίνω επί έγγυήσις την θεαταιαν τόν πασχουσών καρδιών μέσον c. p. "Νικητής του Πόνου" p. Γ. "Αθήναι.

— Χ α μ ι ν ι είσθε; βλάξ και κακής ανατροφής αυτό που έπιβάλλει ή έκαπρόπεια μου να σάς άπαντήσω τίποτε περισσότερον. Τηνέλλα

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας ἢ ἡ τέχνη νὰ ντύωνται οἱ γυναῖκες μὲ τὸ τίποτε

—Τί ἔχεις λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ ζουτάκι

★ Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ ★

Μαῦρον Ἰππότην Καπεστάν. Δράμαν.— Σὰς εἶπα καὶ ἐπιμένω ὅτι μεταξύ σας ὑπάρχει μεγάλη κοινότης. Ἡθέλατε νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶσθε ὁ ἴδιος; Ὅτι ὁ Μαῦρος εἶνε πολὺ μιμητὰντες, εἶνε ἀναμφισβήτητον. Διὰ τὸν αὐτὸν ἕμως λόγον εἶνε καὶ ὁ Ἰππότης. Περὶ ἡλικίας δὲν εἶχα ὁμιλίαν καθόλου, ὄσπερ νὰ μὴν ἦτο δυνατόν νὰ φαινόμην. Παρατηρῶ ὡς τόσο ὅτι εἰς τὴν Δράμαν ὑπάρχουν πέντες πού γράφουσι καὶ ψιλά καὶ παχειά. Φίλοι εἴμεθα ἤδη.

Στέφεν. — Μεσοήνην.— Ἄν εἶσθε ὀλιγότερον ἀνυπόμονος καὶ περισσότερον προσεκτικός θὰ ἐπετυγχάνετε καλλίτερα στῆς δουλειάς σας. Ὅπωςδήποτε τὰ ἐλαττώματά σας αὐτὰ ἀντισταθμίζετ' ἢ σπικράδα πού ἔχει τὸ πνεῦμά σας καὶ ἡ φυσικὴ σας εὐθυμία. Ὡς πού νὰ τελειώσετε τὸ γυμνάσιον, ἐλπίζω νὰ γίνεσθε πῶς θετικός.

Ἐσμεράλδαν. Πάτρας.— Πῶ... πῶ... Τί σοβαρός, φίλος καὶ ἀκαμπτος εἶνε ὁ χαρακτήρ σας! Εἶσθε ἀπὸ ἐκείνους τῶν μελαγχολικῶν γυναικείων τύπων, πού ἐνθ' ἐγκλείουν τὴν θέρμη μέσα των, κατ' ἐπίφρασιν φαίνονται ψυχροὶ καὶ ἀπότομοι. Ἔχετε βέβαια πολλὰ συμφύη καὶ θετικά προτερήματα, εἶσθε σοβαρὰ, ὀρθολογίζεσθε, μὲ πρακτικὴν σκέψιν, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ εἶσθε κάπως πῶς πεταχτή. Π. χ. νὰ μὴν τηρεῖτε ἀσθηρῶς τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, πού κάνουν τὸ γράμμα σας κάπως σχολαστικόν.

Κίμωννα Σαχοῦρην. — Φάρασαλα.— Διαβολάκοι εἶσαι πολὺ ἔυπνος, ἦγουν ξέρεις πολὺ καλά τὸν κόσμον. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Εἶσαι ὁμῶς φιλόδοξος, παμπόνηρος, ἀστατος καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἔχεις δηκτικώτατα σατυρικὴν διάθεσιν καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ γράφῃς μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα.

Λεοπόδρον.— Πέστε μου, στὸ Θεὸ σας, τί

θέλετε νὰ σὰς πῶ; Νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶσθε ψηλός, ὅτι ἔχετε εὐγενικὴ μορφή, ὅτι εἶσθε μορφωμένος, ὅτι παρακολουθεῖτε τὴν ὑπὲρ τὸ δέον μοντέρνα κίνησιν, ὅτι εἶσθε ἀπὸ καλῆ οἰκογένεια, ὅτι ἔχετε ἐπιτυχίας, ἐκεῖ πού πρέπει νὰ ἔχουν οἱ νέοι, ὅτι σὰς ζηλεύουν; Ἡ θέλετε νὰ σὰς μαλώσω διότι ἐζητήσατε νὰ μὲ γελάσετε μὲ τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς γραφῆς σας; Entre-nous, ὑποθέτω δὲν χρειάζονται περισσότερα διὰ νὰ ἐνοήσωμαι ἀλλήλους...N' est le pas,

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΟΙΑ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

Ἀπὸ σήμερον προκηρῶσεται δημοψήφισμα ψευδωνύμων, διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀρειότερων ψευδωνύμων. Ἐκαστος τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα ψευδώνυμα κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν τοποθετημένα καὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ψηφίζοντος ψευδωνυμοῦ.

Εἰς τὸ δημοψήφισμα θὰ λάβουν μέρος ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένα ψευδώνυμα καὶ ὅσοι θὰ ἐγκρίνουν τοιαῦτα μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1919. Ἡ ψηφίσις ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον. Ὁ καθεὶς πού θὰ μετᾶσῃ εἰς τὸ δημοψήφισμα δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγκρίσιν πολλῶν ψευδωνύμων διὰ νὰ ὑπογράψῃ δι' ἐνὸς ἐκάστου ἰσάριθμα ψηφοδέλτια εἰς τὰ ὁποῖα ἐκάστη ὑπογραφή θεωρεῖται μία ψήφος. Προθεσμία διὰ τὴν ἐκλογὴν δίδεται μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1919. Ὁ προεκλογικὸς ἀγὼν διὰ τῆς «στῆλης τὰ ἰδιαιτέρα»:

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὴν Ἰνν Ἰουλίου θὰ γίνῃ ἡ διαλογὴ τῶν ψηφοδελτίων. Δέκα θὰ εἶνε οἱ ἐπιτυχόντες. Ἐκτὸς τῶν ἐκείνων ὅστις θὰ συγκεντρώσῃ τὰς περισσότερας ψήφους θὰ λάβῃ δραχ. εἰκοσιπέντε, θὰ δημοσιευθῇ ἢ εἰκὼν του εἰς τὴν «Σφαίραν» καὶ θὰ λάβῃ τὴν πρώτην ἔξαμηνίαν τῆς «Σφαίρας» χρυσόδετον. Οἱ μετ' αὐτὸν ἐννέα θὰ λάβουν ἀνά δραχ. δέκα καὶ θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωσι τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Σφαίραν» δωρεάν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Χ. Μιχαλόπουλον ὅλοι οἱ ὄροι ἀγαφῶνται εἰς τὴν «Σφαίραν», **Π. Βουζάκη** ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἔως τότε θὰ ἀποκατασταθῶν αἱ συγκοινωνίαι. **Α. Λεονταρίτην,** Τὸ

ποίημα ἐλήφθη χωρὶς τὸ ἀντίτιμον συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Ψευδῶν. ἐνεκρίθη. **Ἀγγ. Κουλουμπῆν.** Τὸ σταλὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ ἀντὶ δέκα δραχμῶν εἰς ἄλλην θέσιν καὶ ὄχι εἰς «Τὰ ἰδιαιτέρα σας», δραχ. 1,50 εἰς τὴν διάθεσίν σας. **Σκανδαλιάρικον,** Ἡμῖα καταχώρησις δὲν ἐδημοσιεύθη διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἀπευθύνεσθε εἰς ψευδώνυμον. Ὑπόλοιπον εἰς τὴν διάθεσίν σας. **Σ. Ρ. Γ. Χριστοδουλάτον, Γρ. Τριτάκη, Χρυσάκη Χριστόφορον, Β. Ἀρχοντίδην, Βασ. Πανουργιάν, Σπ. Κουρτελιάν, Κ. Κρούσην, Χαρ. Ἀρτέμην, Π. Βουζάκη.** Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε. **Ψυχρογιόπουλον.** Τὸ εἰς τὴν διάθεσίν σας ὑπόλοιπον εἶνε δραχ. 2. **Φρειδερίκον Πλερόν.** Ἡ Πυθία θὰ σὰς ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές, ἐγράψατε ἀργά. **Ἀντίχριστον.** Ὑπάρχει ἐπιστολὴ ἐπ' ὀνόματι σας εἰς τὰ γραφεῖά μας. **Ἰωάννην Π. Πίππαν** ἕκαστος δύναται νὰ στέλῃ ὅσα θέλει συμμορφούμενος πρὸς τοὺς ὄρους. **Πάριν** ὁ πόλοισιν εἰς πίστωσίν σας λεπτὰ 80.

ἘΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα
 «Ἐσπερία Καρμινατ», «Βέλος τοῦ Ἐρωτος», «Βουρκαμένος Ὀδρανός», «Μελαγχολικὴ Ρέμβη», «Ἐρωτόκριτος», «Τὸ Χρυσὸ τ' ἀγόρι», «Φαντίνα», «Γιάννης Ἀγιάννης», «Βασίλειον», «Φοῖβος Λέων», «Ζηλιάρης», «Τεχνίτης τῆς ἀγάπης», «Βοσκοπούλα», «Μανρομάτα», «Ἐλλην Γίγας», «Δημονημένος»

Τύποις—Ἀθ. Δελγιάννη

—Τὸ καινούργιο μου φουστάνι, ἀγαπητέ μου

«Μαραθονόμαχος Καλλιμάχος», «Υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης», «Εὐθύμο Σμυρναϊώτικ», «Ἰσπότης Ἀρταγιάν», «Κόμησσα», «Ἀμυντικὴ χειροβομβίς», «Παρατηρητήριον», «Μυρωμένο ἀγέρι», «Ἐρωτευμένη Καλογραῖα», «Ἄρης», «Ἰσμα ἢ Τσιγγάνα», «Ἄσμα τοῦ Ἐρωτος».

Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰ κέρδη

Συμφώνως πρὸς τὴν δήλωσίν μας δημοσιεύομεν σήμερον τὸν ὀλικὸν ἀριθμὸν τῶν πωληθέντων κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον φύλλων τῆς «Σφαίρας». Ἡ ὀλικὴ πώλησις ἀνήλθεν εἰς 43.650 ἀντίτυπα, τοῦτο, δ' ὡς εὐνόητον, ἀποτελεῖ μοναδικὸν διὰ τὰ χρονικά τῶν ἐλληνοφιλῶν περιοδικῶν θρίαμβον. Ἐάν ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τούτων παρακρατηθῇ, ὡς ἐγράψαμεν, 1/4 τοῦ λεπτοῦ, συγκεντρῶνται τὸ ποσὸν τῶν 109 δρ. καὶ 12 1/2 λεπτῶν. Εἰς τοῦτο θὰ προστεθῶν καὶ τὰ ἀνάλογα ποσὰ τῶν μηνῶν Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου, μεθ' ὃ θὰ γείνη εἰς τὸ τέλος τῆς τριμηνίας, ἢ κλήρωσις καθ' ὅς ὄρους ἔχομεν γράψῃ εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τῶν δύο προσεχῶν μηνῶν ἢ πώλησις θὰ εἶνε μεγαλύτερα, ὄχι μόνον, διότι ἡ κυκλοφορία τῆς «Σφαίρας» αὐξάνει συνεχῶς, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποκαθιστωμένων ὀλίγων κατ' ὀλίγον τῶν συγκοινωνιῶν θὰ εὐρύνεται ὁ κύκλος τῆς δρασῆώς τῆς.

Ἀριθ. 8

Δελτίον μετοχῆς εἰς τὰ κέρδη
 Σάββατον, 23ῆ Φεβρουαρίου 1919

Ὄνομα: ἐπώνυμον.....

Διευθύνσις.....